

A už se zase řítíme do Kalifornie. Vstříc dalším bláznivým dobrodružstvím. Bylo potřeba držet tempo!

Ach, Jerry, to bylo, jako když listuješ šestákovými komiksy, obraceli jsme stránku za stránkou, frčeli jantarově oroseným Algiersem, znovu se trajektem přeplavili přes Mississippi a uháněli Louisianou. Lawtell, Eunice, Kinder, De Quincey, brali jsme jedno městečko velký Ameriky za druhým, jako o něco později Chuck Berry ve svých písničkách. Krajina najednou začala být divná a zádumčivá. Projížděli jsme mezi močály a slepými rameny a říkali si věci jako: „Ty vole, představte si, jaká by to byla paráda, kdybysme v tomhle bažinatém koutě světa narazili na nějaké zapadáky, kde by úžasný černý mazáci hráli na kytary naříkavý blues, chlastali by ty své dryjáky a mávali na nás?“⁵³⁾ Jooo, představ si, že bysme se ztratili v tom hustém lese stromů porostlých šlahounama popínavých rostlin, kde jsme potkávali prapodivný zjevení, strašidelný a okouzlující zároveň. Všude kolem byla tma, svítila jen maličká červená kontrolka na palubní desce. Vyprávěli jsme si strašidelný příběh, kňučela jsem strachy, bylo to prostě úžasný! Mám to v paměti vrytý tak, že ti můžu Jacka citovat skoro slovo od slova – klidně si to v *Na cestě ověř*.⁵⁴⁾ Neal s Jackem se naschvál řehtali jako šílenci, skřípali zuby, aby mě vystrašili, letmo se dotýkali mých paží, ramen a stehů jako netopýři. Nakonec jsme v té dábelství noci začali mít nahnáno všichni tři, měli jsme dojem, že pod koly slyšíme hvízdát a skřípat nějaký ohavný plazy. Všichni jsme došli k tomu samému: jsme v močalovitým hadím království. Cesty byly rozbláčený, všude bahno, no lahoda! Říkali mi, LuAnne, nech nás, prosím, skovat se ti pod sukně, prosíme tě o to, jediné tam

53) Tamtéž str. 257. Český překlad str. 247.

54) Čtenáře odkazují na skutečně obdivuhodnou pasáž z pera Jacka Kerouaca; tamtéž, str. 257. Český překlad str. 247.

se můžeme skovat, protože... A pak, zničehonic, kolem nás bylo plno světla, vjeli jsme do Texasu, shrnula jsem si sukni a vykřikla: „Jsem fakt ráda, že jsme se odtamtud dostali, že jsme zase na světě.“

Střídali jsme se za volantem. Jeden dareba dupal na plyn, druhý zařezával vzadu a třetí, třeba já, jsem s vlasy rozhozenými až na prsou podřimovala na předním sedadle, dokážeš si to představit, Jerry?

Neal nepochopitelně spěchal, jako by na něj, tam někde, na konci cesty, někdo čekal. Rychleji! Rychleji! Ta myšlenka jako by se mu odrážela od stěn lebky a zběsile lítala v hlavě jako kulička flipperu. Čím rychleji jsme jeli, tím rychleji bylo potřeba jet. Potom hudson zničehonic zapadl, kola prokluzovala v třiceticentimetrový vrstvě bláta, Neal s Jackem se nahrbili za zadním nárazníkem a tlačili ze všech sil, já seděla za volantem, opatrně šlapala na plyn a jako závodnice řadila dvojku. Na náhorních plošinách Texasu – nikdo nevěděl, že v Texasu jsou náhorní plošiny, ale nezbyvalo než to vzít na vědomí – bylo mrazivo... Víš, Jerry, že v lednu devětačtyřicátého roku bylo nejchladnější v dějinách Západu? Zpětně jsme vzpomínali na teplíčko v Algiersu, na starou dobrou Louisianu – bylo nám jasné, že Al Hinkle sedí vedle své hodný Helen a v klidu si pokurkuje fajfku ve vlahém teple, co stoupá z Mississippi! Prý tenkrát sněžilo i ve Friscu a v L. A.!

Řídila jsem, Neal trůnil vedle, hlavou vrážel do dveří, Jack hnípal na zadním sedadle, držel mě za pravou ruku a já mu sladce šeptala o tom, že až budeme ve Friscu, Jacku, tak musíme... prostě ty a já, fakt musíme... protože Neal se na mě stejně vykašle, ale ty a já musíme pokračovat v tom, co se tak nadějně začalo v New Yorku, pamatuješ, jak jsme tam spolu v noci... jak jsme spolu tančili... Jo, jo, Jerry, ta pasáž

je popsaná v *Na cestě*... Jack ji hodně pozměnil, upravil si ji, psal to, co mu ve vytržení z psaní přicházelo na mysl, aniž to nutně muselo mít co společného se skutečnou pravdou. Páska v psacím stroji ho unášela... stejně jako silnice.

Mimořádně jsem toho využila a předala mu řízení – jak odolat pohledům na tolik sněhu a smrčků? Bylo to neobyčejně romantický –, Jack projížděl stovky kiláků zasněženými lesy a domýšlel si – a v tom zase přehání –, že si to se mnou Neal vzadu rozdal pokaždý, když nás probudil nějaký výmol.

Zamířili jsme na El Paso. Neal si sedl za volant a v jednom tahu odřídil sedm set kiláků. Jak víš, četls totiž *Na cestě*, když se nad nás vyhoupla zlatá koule slunce, zastavil a rozhodl, že se všichni svlečeme, abysme si užili sluníčka, přece mu nedáte košem, ne? Nevidíte, jak na nás vyčítavě zahlíží? To už zase nastartoval, neujeli jsme ani sto metrů a já seděla nahatá vedle něj. No tak Jacku, odhal taky bříško! Ať ti ho může sluníčko pošimrat jako nám. A tak se Jack, přestože byl stydlivej, taky svlíknul, nechtěl totiž vypadat úzkoprsce.⁵⁵⁾ A tak jsme jeli, všichni tři na předním sedadle, úplně nahatý, pořád na západ, k té poslední hranici, k modravému Pacifiku, který tam na nás čekal. Tu a tam jel proti nákladák, a když nás šofér zmerčil, mohly mu oči vypadnout z důlků, o to víc, že já... ehm... no, tady už to Jack skutečně hodně přibarvuje, píše totiž... že jsem z tašky vytáhla *cold-cream* a oběma rukama, pěkně pomalu a pečlivě mazala svým spolujezdcům po pravý i levý straně jejich okamžitě vztyčený a hezoučky obrovitý nádobíčko (smích). Tak tohle, Jerry, není vůbec pravda! Přísahám ti, že to není pravda. Jednak jsme neměli krém! Kde bysme ho asi vzali? Kde tohle Jack sebral? Tady si vymýšlí a špatně si vymýšlí, protože to bylo

55) Tamtéž, str. 260–261. Český překlad str. 251.

nepředstavitelný, že bysme si mohli koupit tubu *cold-creamu*! Už jen opatřit si benzín a jídlo byl problém.

Ostatně, jestli chceš znát celou pravdu, tak ti povím o něčem jiným, o čem se Jack v *Na cestě* nezmiňuje, anebo aspoň ne tak, jak by si zasloužilo. Píše o tom, že mezi oranžovými skalama v kaňonu řeky Pecos Neal zastavil a nahý jako Adam vyrazil na prohlídku nějakých kamenů, indiánských ruin nebo čeho, a přitom si nedělal nic z turistů, který tudy zrovna projížděli, a když ho viděli, mnuli si oči jako před chvílí řidiči nákladáků. S Nealem jsme se spolu k té příhodě později často vraceli a nechápali, proč ji Jack v knížce neuvedl přesně tak, jak se stala. Já mám upřímně za to, že nedokázal vystihnout plnou podstatu jedny z nejlegračnejších příhod naší cesty. Neal skutečně vystoupil nahej jako žížala, to ano, ale co už Jack neříká, že i my dva jsme za ním šli úplně nahý. Neal byl kometa a já s Jackem její ohon. Úplně nahý jsme se poflakovali po ruinách, nejdřív sami, jenže pak se v dálce na silnici, jako když větrí zajíc, objevilo auto. S Jackem jsme se s hurónským smíchem běželi schovat do našeho fára, ale s Nealem to ani nehnulo! Naopak, vylezl co nejvýš na pahorek, aby ho bylo vidět z co největší dálky. A – a to byl celej Neal! – zaujal pózu jako starořecká socha – pamatuješ, Jerry, stejně pózoval, už když ho Carolyn kreslila v jejich denverském bytě, když ji k tomu přiměl Allen.

Auto přijelo blíž, seděli v něm manželé, důchodci, a bylo vidět, jak stará paní svému manželovi ukazuje prstem, aby nepřehlídl tu sochu. Zpomalili a kolem projeli s absolutní jistotou, že se jedná o sochu – ani si ji nevyfotili, protože starořecká socha uprostřed kaňonu Rio Pecos, něco takovýho přece nemůže překvapit ani Američany! Přišlo jim to naprosto přirozený. Takže jeli dál, jakoby nic, a možná večer přátelům nebo příbuzným vyprávěli, že uprostřed mexických nebo indiánských ruin (smích) viděli nádhernou